

92

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

* * *

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
92

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieţi impresiile şi observaţiile dv. critice cu privire la acest roman şi la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice" a revistei „Ştiinţă şi tehnică", Casa Scînteii, Piaţa I. V. Stalin nr. 1, raionul I. V. Stalin, Bucureşti.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE INAPOIAZĂ

★

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE
NU SE IAU IN CONSIDERAŢIE

Coperta desen: D. IONESCU

Rezumatul capitolelor precedente

In anul 3035 al erei noastre, astronavele Institutului mondial de studii astronautice pescuiesc din cosmos restul unei astronave necunoscute. Profesorul Herescu și Boris Cernobai ajung la concluzia uimitoare că epava adusă din cosmos a fost cîndva etajul final al unei astronave construite pe Pămînt cu secole în urmă.

In epavă se descoperă jurnalul de bord al ziaristului Bob Kingstone, omul care a avut neșansa să fie surprins în astronavă tocmai cînd aceasta a decolat.

Bob își deapănă firul vieții lui pe astronavă, relatînd cu înfrigurare o mulțime de aventuri, printre care și una de necrezut. El afirmă că a asistat la temerara întreprindere a profesorului Nielsen, care a provocat explozia planetei Pluton, micșorîndu-i astfel masa.

Toate cele relatate de ziarist îi uimesc într-atît pe Herescu și colaboratorii săi, încît Boris se vede silit să se documenteze asupra istoriei astronavigației, găsind astfel documente surprinzătoare.

Pe cînd Herescu și colaboratorii fac fel de fel de ipoteze, acțiunea trece pe un alt plan, cu secole în urmă, prinzînd în obiectiv chiar astronava lui Nielsen.

Bob și Cristina — soția lui Nielsen — trec printr-o aventură care era să-i coste viața. Un bolid cosmic desprinde etajul final de restul astronavei, aruncîndu-l în genunile cosmice, fără orientare și fără posibilitate de salvare. In etaj se află Bob și Cristina, care însă, pînă la urmă, sînt salvați cu mare greutate de tovarășii lor rămași în astronavă.

16. TORPILA

O linişte adîncă se lăsase peste astronavă. Aceasta trecuse — cu o zi înainte — printr-o grea încercare. Acum străpungea din nou, într-o goană năprasnică, depărtările nesfîrşite ale cosmosului. Deşi suferise o pierdere destul de grea, rezistase totuşi catastrofei, şi acum zbura din nou nestingherită.

Ceasornicul atomic de pe astronavă indica ora 2. Era după miezul unei nopţi pe astronavă. Aproape toţi dormeau, obosiţi de evenimentele zilei trecute.

Numai Giulio, frămîntat de o droaie de gînduri, îşi părăsise cabina şi se îndrepta spre sala de navigaţie...

*

Să fi trecut vreun ceas de cînd asistentul se afla în sala de navigaţie. Urmărise o vreme zborul astronavei şi controlase — cu ajutorul aparatelor de bord — corecţiile de mişcare şi poziţia ei în univers. Se arătă mulţumit de rezultat.

Se aşeză apoi într-un fotoliu, cu capul lăsat să se sprijine de spetează. Işi închise ochii, purtîndu-şi gîndurile spre cine ştie ce colţ al universului, poate chiar spre Pămînt.

Deodată, un semnal cunoscut îl făcu să sară în picioare. Era buimăcit şi îşi freca ochii, încercînd să mai prindă o dată semnalul. *Acesta nu întîrzia să se repete. Surprins*, se *aşeză în faţa panoului de* comandă, cu mîinile gata să intervină la butonul sau la comutatorul necesar.

— Nemaipomenit ! exclamă el privind uluit indicatoarele vitezometrului.

Viteza creştea pe nesimţite, fără să ştie de ce. De asta îl şi trezise semnalul.

Giulio privi ecranul telescopului electronic. In jurul astronavei nu se vedea încă nimic. Prin minte îi trecu o idee. Işi întinse mîna şi deschise contactul la radioastralul astronomic. In aceeaşi clipă simţi că îl trec sudorile. Işi scoase batista şi începu să-şi şteargă fruntea îmbrobonită.

Radioastralul prinsese nişte unde cu totul deosebite. Semnificaţia lor, asistentul o înţelegea prea bine. Erau unde de ghidaj. Dar ce ghidează aceste unde? se încruntă el.

Îşi aruncă din nou ochii pe vitezometru şi strigă înspăimîntat, de parcă n-ar fi fost singur:

— Astronava a înnebunit!...

Radioastralul reproducea încontinuu sunetele acelea, ce nu puteau prevesti nimic bun. Viteza creştea văzînd cu ochii. Cînd observă că nu mai poate face nimic, asistentul stabili legătura prin televizor cu cabina lui Arthur. Acesta se trezi destul de repede.

— Tu eşti, Giulio?! Ce s-a întîmplat? întrebă profesorul nedumerit.

— Arthur, vino imediat! Astronava parcă a înnebunit.

— Bine, vin îndată!...

Televizorul se închise. Giulio îşi întoarse din nou privirile spre vitezometru. Motoarele intraseră de mult în funcţiune, comandate automat de maşinile de navigaţie. Acum astronava zbura din ce în ce mai accelerat, atingînd viteze tot mai mari.

Profesorul sosi foarte curînd.

— Ce s-a petrecut? întrebă el închizînd uşa.

— De cîteva minute astronava accelerează, fără să ştiu de ce! Priveşte vitezometrul! A ajuns la 160.000 km pe secundă... Acceleraţia e slabă, dar continuă şi nu se mai opreşte.

Profesorul se apropie de panoul de comandă. Ascultă atent zgomotele venite din radioastral.

— Unde de ghidaj[1]! remarcă Nielsen uluit.

— Am văzut şi eu, răspunse asistentul. Dar de unde vin? Şi ce ghidează?

Arthur îşi aruncă ochii pe ecranul telescopului electronic.

— Pe asta ai văzut-o? întrebă el, arătînd un punct negru pe ecranul de observaţie.

Giulio privi într-acolo şi făcu ochii mari:

— Corpul acesta trebuie să fie ghidat de undele pe care le recepţionează radioastralul!...

Profesorul se aşeză în faţa mesei de comandă.

— Să vedem ce înseamnă toată comedia asta! zise el, făcînd contactele la telescoapele *radio*.

In vremea aceasta, asistentul urmărea pe vitezometru mersul zborului. Viteza crescuse la 170.000 km/s. Lucrul cel mai înspăimîntător i se părea lui Giulio necontenita creştere a vitezei.

— Uite, aici, Giulio! îi strigă Arthur. Un corp condus prin unde de ghidaj se apropie în mare viteză de astronavă.

— De unde naiba vine?

— Asta nu putem şti, răspunse profesorul ceva mai calm. Şi tu care spuneai că astronava a înnebunit! Oare nu noi i-am dat programul să se ferească de orice corp ce s-ar apropia de ea cînd e sub comandă automată?

Asistentul se mai linişti, deşi astronavei nu i se mai întîmplase niciodată un asemenea lucru. Neliniştea lui era oarecum de înţeles, mai ales pentru profesor, care îl ştia pe asistent iute din fire.

— Corpul continuă să se apropie! anunţă Arthur.

Giulio nu se mai stăpîni.

---

[1] Unde de ghidaj — unde ce conduc un corp (de exemplu o rachetă teleghidată) şi care sînt detectate de un receptor sub forma unor impulsuri neregulate. (N.A.)

— Să-l ia toți dracii! Ce corp mai e și ăsta cu o viteză atît de mare? Și cine îl conduce prin unde?

— Fii mai liniștit și o să aflăm! îl domoli Arthur, în timp ce privea aparatele de control.

Profesorul avea dreptate. Enervarea lui era de prisos și, în definitiv, era o aventură în plus. Ce putea, un simplu corp, să dăuneze unei astronave ca a lor.

Cu toate astea, aruncîndu-și ochii pe vitezometru, o neliniște ascunsă puse din nou stăpînire pe el. Viteza trecuse de 198.000 km/s. Asta era, într-adevăr, de temut.

Se *aplecă peste umărul profesorului și-i șopti* cu *teamă*:

— Arthur, vor rezista motoarele?

— Fii calm! răspunse profesorul încurajator. Coeficientul de siguranță n-a fost încă depășit. Să așteptăm cu răbdare...

Pe fruntea lui Arthur apăruseră picături de sudoare. Părul său bogat îi căzuse în dezordine pe frunte.

— Să manevrăm! strigă Giulio.

Ascultînd această propunere, Arthur acționă îndată butoanele de comandă. Astronava manevră spre dreapta.

Pentru o clipă, viteza rămase constantă, dar prea puțin. Fusese efemeră satisfacția celor doi. Curînd, vitezometrul începu să devină iarăși calvarul lor. Acele indicatoare se deplasau cu încăpățînare spre cifre tot mai mari.

— Virează stînga! șuieră din nou asistentul.

După puțin timp, astronava se supuse comenzii profesorului. Se *îndreptă* spre stînga. *Manevra* se dovedi însă zadarnică!

Ca un demon al întunericului cosmic, punctul negru îndepărtat se ținea pe ecran, exact în spatele drumului urmat de astronavă. Aceasta, conform programului de navigație, căuta să scape de urmăritor. Orice ocol și orice încercare se dovediră fără folos. Singura salvare a astronavei — pentru a nu fi ajunsă din urmă de bolid — era în mărirea vitezei.

Asistentul mai privi o dată vitezometrul. Inima i se strînse de groază: 255.000 km/s! șopti el ingrozit. Viteza crescuse cu mai bine de 100.000 de kilometri. Poate, în alte împrejurări, faptul acesta ar fi constituit o victorie fără precedent. Dar acum recordul putea să-i coste viața. Din clipă în clipă, reactoarele nucleare, supraîncălzite, *puteau face explozie. Dispozitivele de* accelerare puteau, de asemenea, să se distrugă de la un moment la altul. Coeficientul de siguranță fusese depășit de mult. Astronava se găsea de acum în voia întîmplării.

Profesorul își aruncă ochii pe ceasul cabinei. Trecuse de ora 6. Dimineața avea să înceapă curînd pe astronavă. Ceilalți încă dormeau, fără să știe nimic de tragedia prin care trecea nava.

Ochii lui Arthur începură deodată să caute un anumit ceas de control de la panoul de comandă. Cînd il găsi, chipul i se mai insenină.

— Ai vedenii? îi strigă Giulio, abia stăpînindu-și necazul.

— Nu, n-am vedenii, Giulio. Dar mă bucură faptul că astronava va mai rezista. Nu știu cît, dar dacă am putea face ceva, cît mai repede, ca să scăpăm de acest demon, victoria ar fi de partea noastră. Se pare că în cosmos condițiile de funcționare sînt altele decît credeam cu...

— Ce tot spui ?... Uite, Arthur ! strigă asistentul cu ochii măriţi de groază. Am atins 275.000 km/s !...

La strigătul lui Giulio, profesorul se încruntă. Nu mai era de glumit. Continuînd în ritmul acesta, astronava avea să ajungă, orbeşte, la explozie.

— Proiectilele, Arthur ! strigă Giulio. Să ne apărăm împotriva acestui demon. Opreşte motoarele. Să continuăm zborul cu viteza de acum şi să încercăm apărarea astronavei cu ajutorul proiectilelor teleghidate.

Profesorul opri atunci motoarele propulsoare. Astronava, în virtutea inerţiei, îşi continuă zborul cu viteza constantă de 276.000 km/s.

— La ce depărtare se află bolidul ? întrebă asistentul gîfîind.

— E la aproape de 600.000 km. Se apropie însă cu o viteză mult mai mare decît viteza noastră. Priveşte, vitezometrul special ne arată 23.500 km/s.

Vitezometrul special arăta viteza relativă a bolidului ce-i urmărea, faţă de astronavă. Altfel spus, bolidul avea o viteză cu 23.500 km/s mai mare decît aceea a astronavei.

Asistentul rămase ca trăsnit.

— Cît ai spus, Arthur ! ?

— 23.500 km/s !

— Aproape viteza luminii !... Fantastic !... Bolidul zboară aproape cu viteza luminii !... Asta ne urmăreşte de mult timp, Arthur !... Mă înţelegi ?... De mult timp !... E pieirea noastră !... Aici, în pustiul ăsta ! striga asistentul gesticulînd la întîmplare.

Profesorul nu mai răspunse. Pregăti lansarea proiectilelor teleghidate. Spera ca, în modul acesta, bolidul să fie distrus, cu ajutorul uneia din bombele hidrogenice, purtate de proiectile, înainte de a ajunge astronava.

— Cît mai e, Arthur ?

— 400.000.000 ! răspunse profesorul, cu faţa de nerecunoscut.

— Să lansăm primul grup ! strigă asistentul nerăbdător.

— Aşteaptă !... Să se apropie încă puţin. Ştii bine cît e de greu să distrugi un astfel de bolid. Dacă greşim calculul traiectoriei, numai cu un milimetru, totul e pierdut. Aşa !... Acum !...

Profesorul apăsă butonul de lansare. Cu ajutorul telescopului radio, asistentul urmărea drumul proiectilelor. Arthur le dirija prin intermediul unor unde de ghidaj. Pe ecranul telescopului electronic apăruseră acum şi imaginile proiectilelor ce se îndreptau spre bolidul urmăritor.

Aşteptară, încordaţi, rezultatul. După cîteva minute, asistentul anunţă desperat :

— Bolidul a ocolit grupul proiectilelor !... E o născocire satanică !... Al doilea grup, Arthur !... Repede !

O nouă comandă, şi grupul al doilea de proiectile părăsi cabina de lansare îndreptîndu-se vertiginos spre bolidul cosmic. Acesta se apropia de astronavă ca o nălucă.

Din nou încordare. Emoţia şi teama lor creşteau pe măsură ce demonul cosmic se apropia. Deodată, asistentul strigă în culmea desperării :

— Innebunesc, Arthur !... Iarăşi le-a ocolit !... Lansează al treilea grup !

Profesorul, ca un mecanism de ceasornic, cu fruntea aplecată pe tabloul de comandă, cu ochii pierduţi în fundul orbitelor, execută şi această ultimă manevră.

Grupul de proiectile părăsi astronava în mare viteză. Bolidul se mai afla la numai 200.000.000 km. Intîlnirea dintre al treilea grup de proiectile şi bolid trebuia să aibă loc la 120.000.000 km de astronavă

Asistentul îşi reţinu răsuflarea. Arthur aştepta, cu groaza în suflet, răspunsul lui Giulio. Din întîmplare, ochii i se opriseră pe ceasul cabinei. Trecuse de 7. Ceilalţi s-or fi sculat? se întrebă el în gînd. N-apucă să sfîrşească gîndul, cînd strigătul asistentului îl răscoli ca o furtună:

— Ocolit!... E zadarnic să încercăm distrugerea lui... Are un mecanism de apărare radar... Viteza, Arthur!... Se mai poate, ceva?

Profesorul rămase o clipă în cumpănă. Mîna dreaptă i se întinse, fără voie, spre comutatorul comenzii de accelerare. Rămase însă o vreme cu mîna în aer, neîndrăznind să şi-o apropie de comutator. Chiar si-o trase înapoi. Privi spre ecranul distanţelor. Bolidul se afla la mai puţin de 30.000.000 km. Orice ezitare ar fi putut fi fatală.

— Accelerează, Arthur! răcni deznădăjduit asistentul.

Strigătul lui Giulio îl decise. Intinse mîna cu hotărîre şi întoarse comutatorul. Motoarele intrară în funcţiune. Ochii celor doi bărbaţi urmăreau cu încordare şi groază cînd vitezometrul, cînd distanţometrul [1], cînd comportarea astronavei.

Bolidul se apropia vijelios. Deodată, astronava făcu un mic ocol, apoi îşi schimbă direcţia şi, cu viteză sporită, se avîntă înainte.

Asistentul se aşezase pe un scaun şi rămase cu privirile fixate pe vitezometru. Arthur, într-o încordare supremă, încerca să nu-şi piardă cumpătul. Corpul îi era leoarcă de sudoare. Mîinile şi le sprijinise pe marginea panoului de comandă aşteptînd, cu dinţii încleştaţi, rezultatul acestei manevre nebuneşti.

Giulio, ca în vis, începu să citească cu glas tare, indicaţiile vitezometrului:

— 282... 283... 284... 285...

— Taci, Giulio! se răsti la el exasperat profesorul.

Asistentul, care părea că nici nu auzise strigătul celuilalt, continuă să citească:

— 289... 290... 291... 292...

Ai fi jurat că-şi pierduse capul. Incepu să se ridice, încet, de pe scaun. Un nod i se puse în gît. Nu mai putea pronunţa nici cifrele. Simţi că se sufocă. Ochii i se împăienjeniră şi crezu că se va prăbuşi. Nervii însă nu-i cedară. Işi reveni cu greu. Trupul îi era un ghem de încordare.

Privirile îi căzură iarăşi pe vitezometru. Crezu că visează:

— 298... 298,5... 299, citi el cu glasul stins, abia mişcîndu-şi buzele.

Arthur încetase să mai privească vitezometrul. Ochii săi rămaseră, ca vrăjiţi, pe un ceas de control. Indicatoarele acestuia încă nu se

---

[1] Aparat care indică distanţa dintre două corpuri în mişcare. (N.A.).

mișcaseră. Oscilau ușor, dar fără să se deplaseze. Asta îl mai făcu să nu cedeze în fața slăbiciunii ce încerca să-i cuprindă trupul. Privi distanțometrul. Bolidul nu mai era prea departe, totuși acum se apropia de astronavă mult mai încet.

Îndreptîndu-se din nou către tabloul de comandă, asistentul se aplecă peste vitezometru, prinzîndu-l cu amîndouă mîinile și abia șopti :

— 299.998 ! 299.999 km/s !... Oh ! Arthur !...

— Giulio ! strigă profesorul, înspăimîntat de paloarea așternută pe fața asistentului său.

Îi era teamă ca acesta să nu-și piardă mințile.

— Giulio ! mai strigă Arthur. Vino-ți în fire, dragul meu ! Ce faci ? Nu te speria !

Asistentul se întoarse spre Arthur, cu privirile rătăcite, fără să mai vadă bine înaintea lui.

— Ce-i asta, Arthur ? reuși el să îngăime... Nu mai pot !... Ce s-a întîmplat cu astronava noastră ?...

— Nimic, dragul meu !... Absolut nimic ! strigă profesorul, ridicîndu-se și prinzînd între mîini capul lui Giulio. Nimic, auzi ? Liniștește-te !... O să rezistăm !

Giulio își lăsă fruntea pe umărul lui Arthur, dar numai pentru o clipă. Teama de moarte îl readuse la realitate. Cu fața lividă își scutură în neștire capul, ca și cum ar fi încercat să se trezească dintr-un vis neplăcut.

— Giulio, ți-ai revenit ? Poți vorbi ? îl întrebă Nielsen.

— Lasă-mă puțin ! răspunse asistentul, lăsîndu-se fără puteri într-un scaun și sprijinindu-se cu mîinile de masă.

Arthur îl lăsă în pace și sări la tabloul de comandă. Viteza nu mai crescuse, iar motoarele încetaseră să mai funcționeze. Privi distanțometrul. Bolidul se ținea scai de astronavă, la vreo 10.000 km în urmă. Însă distanța între el și astronavă nu mai scăzuse. Dimpotrivă : acum creștea. De astă dată astronava zbura cu o viteză mai mare decît aceea a bolidului, care, pesemne, își atinsese limita puterii.

Cu un suspin de ușurare, profesorul se așeză pe scaun și își șterse fruntea de sudoare. Sosise momentul să acționeze. Pregăti lansarea unui nou grup de proiectile. Voia să vadă dacă acum încercarea va avea mai multe șanse. Pe scaunul său, asistentul se lupta cu toropeala ce căuta să-l doboare.

— Arthur, ce se întîmplă ? Nu s-au distrus motoarele ? Spune-mi, n-auzi ? întrebă asistentul cu glasul sugrumat de emoție și groază.

— Calmează-te, Giulio ! încercă să-l liniștească profesorul. Viteza a rămas constantă și motoarele sînt intacte... Deocamdată se pare că am scăpat... Zburăm mai repede ca el... Lansez două proiectile. Poate reușesc să distrug această torpilă diavolească...

Ca să se convingă, Giulio se apropie iarăşi de vitezometru. Indicatoarele înţepeniseră pe viteza de 299.999 km/s.

— Groaznic! gemu el, acoperindu-şi faţa cu mîinile. Timpul, Arthur!... Timpul s-a dus!...

— Giulio! strigă profesorul. Lasă văicărelile! Ce voiai să facem?!

Torrelli îşi descoperi faţa şi privi cu ochii rătăciţi cum profesorul lansa cele două proiectile. *Cu atenţia încordată la limită, Arthur* urmărea ecranul telescopului radio.

Deodată punctul negru de pe ecran deveni mai mare şi mai luminos. Apoi, după un timp, dispăru cu desăvîrşire.

Profesorul mai privi o dată, căutînd să se convingă. Aproape nu-i venea să creadă! Torpila aceea blestemată fusese distrusă.

— S-a sfîrşit, Giulio! Auzi?... Praful s-a ales de ea!

In virtutea inerţiei, astronava zbura acum prin cosmos cu o viteză pe care niciodată n-o mai atinsese vreun alt vehicul din univers. Numai lumina o mai putea întrece. Nici cele mai rapide particule nucleare n-ar fi putut atinge viteza cu care zbura atunci astronava lui Arthur.

Acea apariţie diabolică şi neaşteptată, venită şi condusă de cine ştie unde, silise nava să se apere mărindu-şi viteza peste orice limită visată. Primele încercări de a distruge torpila cu ajutorul unor rachete teleghidate eşuaseră, deoarece programul lor de zbor depindea de doi factori variabili: viteza astronavei şi cea a torpilei! In clipa cînd însă torpila şi-a atins viteza limită, programul de zbor al rachetelor depindea numai de viteza astronavei, astfel încît el a putut fi dat cu precizie. Acum pericolul exploziei trecuse. Rămăsese însă viteza!

Abia atunci Arthur îşi dădu seama de toată amploarea tragediei. In mintea lui apăru imaginea pămîntului. Spatele i se încovoie ca sub o povară insuportabilă. Işi sprijini faţa în palme, gemînd:

— Numai ei!... *Ei* mi-au făcut-o! Fiarele!... M-au mai ajuns o dată!...

Asistentul, doborît de efortul făcut, mai zări ca prin ceaţă vitezometrul. *Era sfîrşit şi nu mai dorea nimic. Ochii i se închiseră şi* adormi cu capul pe masă.

Profesorul arăta ca un cadavru; abia se mai putu ridica de pe scaun. Furtuna îngrozitoare trecuse, dar planurile lui erau acum dărîmate. Privi ceasul. Trecuse de 8. Abia atunci îşi aduse aminte cum ajunsese aici. Ce-o fi făcînd Cristina?

Dădu să se îndrepte spre Giulio, după ce îşi mai aruncă o dată ochii spre panoul de comandă. Toate erau acum liniştite, afară de gîndurile lui.

Un geamăt greu îi cutremură tot corpul. In clipa aceea uşa cabinei se deschise, şi în pragul ei îşi făcu apariţia Cristina. Cînd îşi văzu soţul în halul acela scoase un strigăt de spaimă:

— Arthur! Ce s-a-ntimplat cu tine?...

17. TAINA LUI ARTHUR NIELSEN

După mai bine de zece ore de somn, Nielsen se trezi primul. Tot timpul cît dormise vorbise prin somn şi strigase comenzi neînţelese. Doctorul veghease toată vremea la căpătîiul său.

Asistentul dormea mai departe. Tragicul eveniment îl doborîse mai rău decît pe profesor. Cu toate astea, după ce îl consultă cu atenţie, Karl îşi dădu seama că de vină era numai oboseala extenuantă. Ii făcu nişte injecţii reconfortante şi îl lăsă să doarmă în continuare.

Cînd profesorul se trezi îşi întoarse capul şi, dînd cu ochii de doctor, il întrebă, foarte îngrijorat:

— Ce face Giulio?

— Doarme, răspunse doctorul. Tu cum te simţi?

Arthur nu-i răspunse îndată. Işi roti privirile în jurul său. Pe un alt pat din cabina spital il zări pe asistent dormind. Scoase un suspin de uşurare.

Apoi se întoarse spre doctor:

— Sărmanul băiat! Greu l-a încercat soarta! Imi pare nespus de rău!

— Dar ce s-a intimplat cu voi? intrebă Karl mirat.

— Nu numai cu noi, dragă doctore! S-a întimplat cu toţi! Inţelegi? Absolut cu toţi! Acum... E prea tîrziu!

O clipă îşi închise obosit ochii. In momentul acela, tocmai intrau pe uşă Cristina şi Raymonde.

Doctorul nu auzise cînd intraseră cele două femei, de aceea, speriat de cuvintele profesorului, întrebă:

— Ce e prea tirziu? Ce s-a întîmplat, Arthur?

Arthur îşi deschise ochii şi zări cele două femei. Un zîmbet trist i se aşternu pe buze.

— Apropiaţi-vă! le îndemnă el. Sînt sănătos, nu vă fie teamă!

Incurajate de vorbele profesorului, ele se apropiară şi se aşezară lîngă doctor, pe un pat vecin.

Raymonde însă nu înţelegea nimic. Credea că Giulio şi Arthur se imbolnăviseră subit, de vreo boală obişnuită. Cristina, care îl găsise pe Arthur gata să se prăbuşească în cabina de navigaţie, era într-o stare de plîns.

Căutase cu înfrigurare să afle pricina care-i doborîse pe cei doi bărbaţi şi nu găsise nimic. In spaima ei uitase să mai privească vitezometrul sau poate că il privise, dar fără să-şi dea seama ce arăta indicatorul.

— Bietul Giulio, doarme! începu profesorul. Bob unde e?

— In cabina lui, răspunse Raymonde. E foarte necăjit de îmbolnăvirea voastră. Işi scrie noul jurnal.

Profesorul continuă:

— Cu atît mai bine. Nu trebuie să afle nimic. N-a rezistat nici Giulio, bietul băiat! Să-l scutim deocamdată cel puţin pe Bob.

Profesorul își potrivi mai bine corpul în pat.

— Cristina ! făcu el. Ai verificat comanda ?

— Da, răspunse ea, surprinsă de întrebare.

— Și cum merge ?

— Foarte bine. Dar de ce ?

— Ce viteză arată ?...

Cristina se văzu încurcată.

— Nu m-am uitat. Am uitat să controlez asta. Nu-i aceeași ca și aseară ?!

— Hm ! murmură Arthur. Deci încă nu știți nimic. Ce oră e ?

Doctorul își privi ceasul :

— 22 și 14 minute !

— De atunci, continuă profesorul, au trecut deci 15 ore. Iar cu fiecare oră, mai bine de un an !...

Cristina își duse mîna la obraz. Raymonde făcu ochii mari, crezînd că profesorul și-a pierdut mințile. Doctorul se încruntă și el :

— Ce tot vorbești, Arthur ? Vino-ți în fire !

— Mi-am venit, Karl, nu-ți fie teamă ! Să nu credeți că aiurez...

Profesorul rămase un timp liniștit, căutînd să-și adune gîndurile :

— Arthur, dragul meu ! strigă Cristina cu frică. Ce s-a întîmplat ?

— Vă pare rău după Pămînt ? întrebă profesorul, părînd că nu ia în seamă întrebarea soției sale.

— Ce vorbe sînt astea ? se mînie doctorul. S-a distrus astronava ?

— Nu, nu s-a distrus nimic. Era... Numai că, aproape ne-am prăbușit noi !

— Doamne ! strigă Raymonde înfricoșată. Oxigenul !

— Nu, dragă Raymonde ! o liniști Arthur. Am să vă spun adevărul ! Dar așteptați puțin... Să mai răsuflu o clipă... Știți, cel mai mult îmi pare rău de Giulio. Poate și de Bob... Dar, orice am face, totul ar fi zadarnic !

Se opri fixînd cu ochii un punct îndepărtat. Apoi continuă :

— Vă amintiți că înainte de plecare, în lunile grele de pregătire, ați învățat despre caracterul zborului la viteze foarte mari. Cred că n-ați uitat de așa-numitul efect al vitezei...

Prin mintea Cristinei trecu un fulger ce o făcu să tresară îngrozită. Profesorul observă acest lucru, dar continuă :

— Karl... Raymonde... Voi vă mai amintiți ?

— Desigur ! răspunse doctorul.

— Ce ați spune dacă astronava noastră s-ar găsi într-unul dintre cazurile discutate atunci ?!

Cristina nu mai așteptă. Se ridică dintr-o dată și ieși val-vîrtej, lăsînd în urma ei ușa deschisă.

Doctorul și Raymonde îl priveau pe profesor întrebător.

— Să mergem și noi după ea, zise Arthur întunecat la față.

— Dar unde s-a dus ? întrebă nedumerită Raymonde.

— Veți afla îndată ! răspunse Arthur coborînd din pat și pornind spre ieșire.

*

Cînd ajunseră în sala de navigaţie, Raymonde şi Karl se priviră înmărmuriţi. Cristina şedea pe scaunul de comandă, cu coatele sprijinite pe masa de control şi cu faţa ascunsă în palme. Plîngea în hohote.

— Doamne, ce s-a putut întîmpla, Cristina? întrebă Raymonde neliniştită, apropiindu-se de ea.

Cu o mînă o mîngiia pe păr şi cu cealaltă îi prinse fruntea şi i-o ridică. Şiroaie de lacrimi îi curgeau Cristinei pe obraji.

— Ce s-a petrecut aici, Arthur? întrebă şi doctorul, simţind că s-a întîmplat ceva rău.

Profesorul evită să-i răspundă şi se apropie de soţia lui:

— Fetiţa mea scumpă! începu el s-o dezmierde. Ai plîns destul! Haide, draga mea. Să nu ne lăsăm zdrobiţi. Crede-mă, a fost singura noastră salvare!

Cristina începu să plîngă şi mai tare. Profesorul o ridică de pe scaun şi îi întoarse faţa spre el:

— Cristina!... Cristinel!... M-auzi?... Haide, revino-ţi! Destul! Uite!... Începe să plîngă şi Raymonde...

Într-adevăr, soţia doctorului începuse să plîngă, fără să ştie de ce. Era prea impresionată de durerea prietenei sale.

Doctorul nu mai ştia ce să creadă. Se aşeză pe un scaun şi privea năucit scena din faţa lui.

Cristina, după un timp, îşi mai veni în fire. Profesorul îi ţinea capul pe pieptul său şi o mîngîia cu dragoste.

— Ei, acum gata, Cristina! De ajuns! Să le spunem şi prietenilor ce s-a întîmplat... Să vezi că ei sînt mai curajoşi!

Soţia lui încetă să mai plîngă. Îşi ridică privirile spre Raymonde şi se uită la ea cîteva clipe. Apoi ochii îi alunecară spre vitezometru.

Doctorul îşi îndreptă involuntar privirile spre ceasul indicator. Raymonde privi şi ea pe după umărul soţului ei. Scoase un strigăt de spaimă. În aceeaşi clipă, doctorul, care întrezărise adevărul, se întoarse spre Raymonde, care era gata să se prăbuşească. O cuprinse în braţe şi o aşeză pe un scaun.

— Raymonde!... Raymonde, draga mea!... Nu fii copilă! încercă el s-o calmeze.

Raymonde plîngea cu sughiţuri. Soţul ei, aproape sfîrşit şi el, căuta totuşi s-o liniştească. Trecu multă vreme pînă reuşi. Într-un tîrziu se auzi răsunînd glasul lui Arthur:

— Scumpii mei, astronava noastră dragă ne-a salvat vieţile, cu un preţ foarte mare. Fiecare aţi văzut unde s-au oprit indicatoarele vitezometrului.

— Dar de ce asta, Arthur? Ce ne-a adus aici? întrebă cu voce stinsă doctorul.

— Aceia, cărora le-am smuls ultima şansă de a fugi de moartea pe care ei înşişi ar fi vrut s-o semene au încercat să se răzbune, răs-

punse profesorul încruntat. Adunîndu-şi toate puterile, au trimis pe urmele noastre una dintre cele mai teribile arme: o rachetă autodirijată. Aceasta ne-a dat de urmă şi s-a ţinut mereu după noi. După ce a atins o viteză uriaşă, era cît pe-aci să ne zdrobească astronava. Aceasta şi-a găsit salvarea numai în viteză. Şi astfel a fost nevoie ca eforturile astronavei să fie împinse dincolo de orice limită, pentru a se evita catastrofa. Torpila a fost distrusă, dar tragedia continuă!

Doctorul închise ochii. În minte îi reveni clipa decolării. Nu bănuia atunci că va trăi asemenea momente îngrozitoare.

— Cît înseamnă asta, Arthur? întrebă el oftînd din greu.

— Văd că au trecut peste 15 ore de cînd zburăm cu viteza aceasta, răspunse profesorul. Dacă adunăm şi timpul dinainte, cred că trecem de 18 ani!...

Raymonde scoase un ţipăt şi îşi ascunse capul la pieptul doctorului. Cristina continua să privească în gol, cu totul absentă la cele de faţă. Arthur îşi plecă privirile spre soţia sa şi îi cuprinse din nou umerii:

— Cristina! şopti el. Sîntem împreună!... Pentru noi, e mai puţin trist... Bietul Giulio! Pentru el e mai mare durerea!... Haide să ne adunăm puterile şi să ne învingem nenorocul!... Sărmanul Bob! Cînd o să afle, nu ştiu ce o să facă!

— Arthur, îl chemă doctorul. Eşti sigur de toate astea? Nu cumva s-a defectat vitezometrul?

Profesorul o lăsă pe Cristina şi se ridică:

— Vino, Karl! Haide şi te convinge singur!...

Doctorul se ridică în grabă şi se îndreptă spre o parte a cabinei, unde cu o clipă înainte ajunsese şi Arthur.

— Mai ţii minte data precisă a plecării? întrebă profesorul.

Doctorul se gîndi puţin şi răspunse:

— 18 iunie 1988, orele 3 şi 15 minute, dimineaţa...

— Foarte exact! Priveşte acum calendarul automat al astronavei, care ştii că ţine evidenţa timpului pămîntean. Vezi cît a trecut în decursul celor 15 ore de zbor, cu viteza aceasta fantastică?... Nu uita că se adună şi lunile trecute!...

Zicînd acestea, profesorul apăsă un buton. Un bec special se lumină de îndată. După puţin timp, pe un ecran, apăru data corespunzătoare clipei aceleia pe Pămînt.

Doctorul privi un timp fără să poată citi, din cauza emoţiei ce-l gîtuia. Tremurînd din tot corpul, reuşi, în sfîrşit, să pronunţe cu glas tare, apăsînd pe fiecare cuvînt:

— 19... septembrie... 2006... orele 15...

Îşi scoase batista şi îşi şterse fruntea de sudoare. Aproape că nu mai vedea bine în faţa lui. Profesorul închise contactele. Îl văzu pe doctor că se îndreaptă împleticindu-se spre Raymonde, care se arăta sfîrşită de tot

— Anul 2006! mai repetă Karl mai mult pentru sine. Ticăloşii! Diavolii! strigă el deodată scrîşnind din dinţi. Simt că înnebunesc!

— Doctore, mai lasă nervii!... Ce naiba, eşti bărbat! Nu mai are nici un rost... Efectul vitezei rămîne, orice am face noi... Să ne mulţumim că mai sîntem în viaţă!

— Ce vom face acum? se auzi glasul Cristinei.

— Întîi să ne liniştim, răspunse Arthur.

— Oh, să ne liniştim! Cui îi mai poate arde de linişte acum? sări şi Raymonde. Auzi! Să ne liniştim! Viaţa noastră e pierdută şi noi să stăm liniştiţi!...

— Raymonde, eşti zdruncinată, căută profesorul s-o calmeze. Dacă vreţi, mergeţi şi odihniţi-vă, numai puţin, pînă frînez, să readuc astronava la o viteză rezonabilă.

— Acum n-o poţi lăsa aşa! spuse cu asprime Cristina.

Profesorul tresări:

— Să mergem înainte! continuă ea. Puţin îmi pasă acum dacă zbor cu 1 km sau cu 299.999 km/s. Generaţia noastră şi aşa se va fi sfîrşit pe Pămînt, dacă am încerca să ne întoarcem. Ce-am mai găsi din cei rămaşi?

— Gîndeşte-te la Giulio şi la Bob, Cristino! interveni şi doctorul. Fiecare oră de zbor, cu viteza asta, înseamnă un an scurs pe Pămînt. In fiecare oră ce trece pe astronavă, Pămîntul îmbătrîneşte cu un an. Nu ţi-e milă de cei doi tineri?

Cristina rămase pe gînduri. După un timp o privi pe Raymonde:

— Tu ce spui, Raymonde?

— N-am nici o propunere şi nici vreo speranţă, răspunse ea foarte tristă.

— Fără desperare, Raymonde! se aprinse Cristina. Laşi nu trebuie să fim. Am pierdut generaţia noastră pe Pămînt. Asta este! Dacă vom putea, vom găsi alta! O să vedem noi ce-i de făcut!

In ochii profesorului străluci un fulger de mîndrie. Afla acum mai mult ca oricînd că avea o soţie minunată. La început, tragedia îi frînsese Cristinei curajul, dar, cu toate că amintirea Pămîntului o apăsa, se reculese la timp. Biruise în ea iubirea pentru soţul ei, pentru astronavă şi pentru prietenii ei de acolo, care aşteptau un cuvînt de îmbărbătare.

Raymonde, mai puţin rezistentă, încă nu-şi revenise pe deplin. Cuvintele Cristinei fură şi pentru ea o scînteie însufleţitoare.

Profesorul, privindu-i pe ceilalţi, spuse:

— Atunci să-l mai întrebăm şi pe Giulio, înainte de a face ceva, deşi eu înclin să ne continuăm zborul cu aceeaşi viteză. Prea este extraordinar prilejul pe care-l avem să explorăm genunile universului!

După asta, cu toţii se îndreptară spre ieşire. Cînd uşa se deschise, în pragul ei se întîlniră cu asistentul. Chipul acestuia era galben şi ochii încercănaţi; părul îi era în dezordine.

Stătea în faţa lor ca o statuie, cu mîinile la spate şi cu dinţii încleştaţi.

— Lăsaţi-mă singur, numai cu Arthur! spuse el după un timp.

Ceilalţi trei plecară, fără să mai spună vreun cuvînt...

Rămaşi singuri, Arthur şi Giulio se priviră o clipă drept în ochi:
— Arthur, să nu crezi că m-am prăbuşit definitiv, spuse asistentul cu o voce în care ghiceai o mare hotărîre. M-am pierdut numai *pentru o clipă... Dar...*
Profesorul se uită emoţionat la asistentul său şi spuse:
— Ştiu, dragul meu. Totdeauna m-am increzut în tăria ta. Dacă îmi va sta în putere voi încerca să-ţi uşurez durerea... Primeşti?
— Să nu mai vorbim acum despre asta! Cind m-am trezit şi m-am văzut singur — e adevărat — credeam că o să înnebunesc. Acum, însă, după ce s-a produs ireparabilul, tot nu mai am incotro. De altfel singur am acceptat drumul acesta. Dacă aş fi rămas cu ei, niciodată n-aş fi avut linişte pină nu te-aş fi văzut intors. Ce-ar fi însemnat viaţa mea pe Pămint cind aş fi văzut că anul 2006 trece şi astronava ta nu se mai întoarce?! Aventura aceasta tragică are şi partea ei de frumuseţe. Cînd aş fi îndrăznit eu să visez vreodată ca în cursul vieţii mele să ajung clipa aceasta zguduitoare, să pot observa pe propria-mi piele efectul marilor viteze? Ca om, desigur, m-am îngrozit de tragedia astronavei, dacă o pot numi aşa. Pe *Pămînt s-au scurs peste 18 ani! Ei şi? Calendarul lor arată anul* 2006, al nostru a îmbătrînit abia cu citeva luni. Nu-i nimic! Tot ce mai doresc să ştiu este faptul dacă ne întoarcem sau... mergem înainte!
Profesorul îşi privi cu uimire asistentul. Nu-i venea să creadă că acest *tînăr s-a putut împăca atit de repede cu gîndul despărţirii de* generaţia lui de pe Pămînt. Nu se mai reţinu şi îl cuprinse în braţe:
— Nu ştiu dacă trebuie să-ţi mulţumesc sau trebuie să fiu mindru că mi-a fost dat să am lingă mine un om ca tine. Spune-mi sincer: nu-ţi pare rău după cineva de acolo? Părinţii, ştiu că ţi-au murit. Dacă nu mă înşel, nici nu i-ai cunoscut. Dar... de altcineva?
De astă dată, asistentul se întunecă la faţă. Răspunse mai mult în silă:
— Despre asta să vorbim altă dată! Te-am intrebat ceva.
Profesorul *îşi luă miinile de pe umerii lui Giulio şi incepu să se* plimbe agitat prin cabină. Ajunse în dreptul mesei de comandă. Un *timp işi fixă ochii pe vitezometru, apoi întrebă brusc:*
— Tu ce-ai dori să facem?
— Astronava cum se ţine?
— Bine.
— Dar combustibilul?
— Am pierdut ceva mai mult decit aş fi crezut.
— Cit a mai rămas?
— Să mai văd o dată.
Arthur verifică un ceas de bord.
— *S-a consumat 34% din rezervă. Să sperăm că nu e nimic îngri*jorător.
Asistentul rămase puţin pe gînduri pentru ca după aceea să întrebe:
— Ceilalţi ce spun?

— Bob încă nu știe nimic. Doctorul și Cristina sînt de acord, cred, să mergem mai departe. Raymonde însă șovăie. Pînă la urmă va asculta de hotărîrea soțului ei. Trebuie să continuăm acest zbor teribil...

Se opri o clipă și apoi continuă:

— Cîndva, oamenii vor da totuși de urma noastră, fie că vom fi morți sau vii. Viața ne-o închinăm de acum aceleiași idei, care odinioară îi mîna pe descoperitorii de continente să caute, disprețuind orice primejdie, noi pămînturi pentru omenire. Fapta noastră se va ridica, însă, mai presus cu mult decît a oricăruia din ei. Dacă vreodată ei naufragiau, mai aveau speranța unei salvări. Noi n-o avem nici pe asta. Cînd astronava va începe să se prăbușească, viețile noastre se vor stinge o dată cu a ei. Dar cred că mai avem pînă atunci. Iar cînd va sosi sfîrșitul vom încerca să transmitem ultimul nostru mesaj. Poate pămîntenii sau alte ființe raționale din univers îl vor mai prinde și vor afla pînă unde ne-am încumetat să ne avîntăm în cosmos. Așa vom face, ori unde ne-am găsi atunci!

Asistentul sorbise fiecare cuvînt rostit de profesor. Simțea și el la fel. Aveau deci să renunțe la viața pămînteană. Lucrul acesta îl lăsa însă acum indiferent. Chiar dacă s-ar fi întors, pe ai lui tot nu avea să-i mai regăsească. Așa că mai bine slujeau umanitatea angajîndu-se în această incomparabilă aventură închinată științei.

— Din toată inima sînt cu tine, Arthur, spuse asistentul, strîngînd cu putere mîna profesorului.

— Să mergem atunci și să-i anunțăm pe ceilalți!

— Și pe Bob?

— Nu. Pe el îl las în seama ta. Cu timpul vei reuși să-l faci să înțeleagă măreția călătoriei noastre.

— Dar Raymonde? Ce va spune ea? Visul ei de fiecare clipă era să se înapoieze cît mai curînd.

— Doctorul e in schimb mai puțin dornic, iar cosmosul îl fascinează într-atita, încît va putea s-o atragă de partea lui și pe Raymonde.

— Atunci... Viteza va rămîne aceeași!

18. ZBUCIUM

De obicei, oamenilor le este frică de necunoscut. Se simt mai bine atunci cînd știu că totul in jurul lor merge normal, că pămîntul de sub picioarele lor e solid și nimic deosebit nu-i amenință. Sint însă și excepții. Acestora nu le priește liniștea aceasta. Creierul și voința lor iscodesc într-una, gîndurile lor aleargă căutînd mereu poteci nebătătorite pînă atunci. Pe oamenii aceștia deosebiți ii incîntă ocazia de a înfrunta necunoscutul. Viața pentru ei nu valorează nimic atunci cînd se scurge ca o apă lină. Ținta lor este să vadă tot mai mult din ceea ce omul n-a ajuns încă să descopere.

Raymonde nu era o chimistă slabă: dimpotrivă. Pînă atunci însă niciodată nu se gindise să-și făurească din știință cel mai înalt ideal al vieții ei. Munca pe care o făcea pe astronavă nu era pentru ea nici plăcută, nici neplăcută. Era o îndatorire pe care o făcea conștiincios. Nu ezitase nici în fața zborului interastral. Din

fire era destul de curajoasă. Dar nu se gîndise niciodată că acest zbor va continua la nesfîrşit, fără speranţa de a se mai reîntoarce.

Cînd soţul ei aduse vorba despre hotărîrea celorlalţi, în prima clipă nu înţelese bine sensul cuvintelor lui. Era absurd să creadă că Arthur se hotărîse să nu se mai întoarcă. Teama de necunoscut o îngrozea. Amintirea vieţii plăcute de pe Pămînt o striga înapoi. Nu putea nici măcar să plîngă. Un nod îi ţinea plînsul în gît. Vedea anii copilăriei, cînd zburda prin grădina bunicii, căutînd ascunzători cît mai bune şi prinzînd fluturi cu aripioarele albastre. Ce bine era atunci! Apoi clipa cînd Karl îi ceruse mîna. Ce frumoasă a fost seara aceea! Crezuse atunci că viaţa lor va fi cea mai fericită de pe Pămînt. Toate acestea erau acum departe, tot atît de departe ca şi Pămîntul. In jur era pustiul.

Cu fiecare oră, astronava înghiţea încă un an pămîntean. Raymonde îl privea pe Karl fără să poată scoate un cuvînt. Nădăjduise că se vor întoarce. E adevărat, nu ştiau ce ar fi găsit la întoarcere. Dar oricum, ar mai fi avut speranţa revederii. Acum însă chiar şi această speranţă s-a stins, în schimbul unui ideal care în ea n-avea nici un răsunet. Pădurile şi munţii sălbatici, cîmpiile şi cerul albastru de pe Pămînt, iată ce ar fi dorit ea să revadă.

In mintea ei se luptau mii de gînduri. De fapt, era un singur gînd îndreptat împotriva tuturor celorlalte: gîndul că nu se vor mai întoarce. Ce aveau ei să găsească în cosmos?

— Spune, Karl, ce vom afla dacă ne avîntăm nebuneşte înainte continuînd să zburăm mereu în aceeaşi izolare totală, trăind mereu în aceeaşi lumină artificială care, oricît de bine ar imita lumina de pe Pămînt, tot n-o să-mi alunge urîtul? M-am săturat!

— Raymonde, de ce să fii tu împotriva tuturora? Eşti oare sigură că pe Pămînt ai să regăseşti măcar urmele celor rămaşi? Au şi trecut 20 de ani tereştri, pînă ne-am întoarce ar mai trece încă 20 de ani. Ştii ce s-o fi întîmplat acolo între timp? Cum te-ai simţi atunci?

— Chiar şi atunci ar fi mai bine decît acum, i-o întoarse ea sumbru. Ce vom găsi în pustiul ăsta sinistru?

— Încă nu ştiu nici eu... Dar deocamdată zburăm, şi unica noastră lume în care vieţuim este astronava. Bănuiesc că vom avea şi clipe de încîntare.

— Ce fel de clipe vor fi astea? Ce poate oare să-ţi ofere acest neant monoton?

— Dacă te-ai fi născut în altă parte a universului, nu pe Pămînt, ci pe o altă planetă, şi într-o zi ţi-ai fi părăsit planeta avîntîndu-te în cosmos, nu crezi că ai fi greşit, spunînd că n-ai să mai găseşti în altă parte nimic bun şi frumos? Pămîntul încă nu l-ai fi descoperit şi n-ai fi ştiut ce au făcut oamenii. Cu toate astea, ai fi decis fără drept de apel, de la început, că în univers n-ai să mai găseşti nimic demn de mintea şi inima ta. Şi într-o zi ai fi ajuns faţă în faţă cu lumea terestră. Sînt sigur că în clipa aceea te-ai fi ruşinat de propriile tale gînduri. De vreme ce Pămîntul ni se pare uneori atît de minunat, de ce n-am crede că în univers mai sînt planete care să încînte sufletul omenesc, fie prin realizările excepţionale ale unei lumi de fiinţe raţionale, fie prin priveliști şi fenomene pe care noi încă nici nu le bănuim. Raymonde, ceea ce te înspăimîntă e necunoscutul. Dar de ce? Să ne gîndim că nici chiar pe Pămînt, la plecarea noastră, oamenii nu ajunseseră acolo

încît să spună că *viața lor este un drum sigur. Nu-ți amintești* nenumăratele accidente care decimau atîtea vieți omenești? Viața are un farmec deosebit numai atunci cînd nu te temi să înfrunți forțe încă necunoscute bine. De vreme ce sîntem aci amîndoi, fericirea noastră nu va fi completă dacă nu va izvorî întîi din mințile și inimile noastre. Haide, Raymonde, crede-mă: doar prin călătoria noastră de acum înainte ne-am putea mindri dacă vom mai ajunge vreodată pe Pămînt.

Raymonde sta dusă pe gînduri. Ce să facă?

— Karl, spune-mi drept, tu vrei să *nu* ne *mai* întoarcem niciodată?

Doctorul simți că-l săgetează ceva prin inimă. Cuvîntul acela greu, rostit de Raymonde, îl făcu și pe el să se încrunte. *Niciodată?*

Se reculese însă repede. Trebuia să-i mărturisească și el gîndurile sale.

— Raymonde, făcu el, știi, să-ți spun drept, nici eu nu cred că Arthur va persista în hotărîrea lui. Cine știe ce ne rezervă viitorul? Ar putea sosi o zi cînd o amintire, un fapt poate, îl va determina să lase altora continuarea cercetărilor începute, iar noi ne vom întoarce cu astronava să revedem glia care ne-a dat viață. Deocamdată de ce să nu ducem la capăt ce ne-a fost dat?

Cuvintele lui Karl avură efectul unui elixir. Ochii frumoși ai Raymondei începură să-și recapete strălucirea dinainte. Își desfăcu brațele și le trecu pe după gîtul soțului ei.

— Oh, Karl, mi-e încă teamă. Dacă ne va mai fi dat să ne întoarcem, crezi că vom fi îmbătrînit atunci prea mult?

Un zimbet îi lumină fața doctorului. Inima începu să-i zvîcnească cu putere.

— Inimile noastre rămîn mereu tinere și fierbinți, chiar dacă în jurul nostru gerul este de la zero absolut...

Raymonde surîse și ea. Karl apăra în fața ei o cauză pe care *nici el n-o înțelegea prea bine.*

— Să-i spunem Cristinei, propuse Raymonde, că știința și cosmosul m-au atras și pe mine, dar numai cu o condiție.

— Care? întrebă Karl rîzînd.

— *Să nu fim prea bătrîni cînd ne vom întoarce.* E urît să pleci în floarea vîrstei și să te întorci gîrbov și zbîrcit la față.

19. „SPRE AȘTRI"

Pe astronavă începuse seara. Ceasul atomic central bătuse ora 21 și un sfert. O parte din viețuitorii astronavei se și aflau în cabina-sufragerie. In afară de Karl, Raymonde și Cristina sosise și Bob. *Numai Arthur și Giulio lipseau. De fapt, Arthur venise o dată* cu Bob, dar, chemat de asistent, plecase iar.

Ajuns în sala de observații, își întrebă nedumerit asistentul:

— S-a mai întîmplat ceva?

— Incă nu... Sper însă că se va întîmpla în curînd.

— Ce-ai mai descoperit? întrebă Arthur oarecum alarmat.

— De astă dată doar o stea! răspunse Giulio rizînd. Apoi am mai redus din viteză.

— Of! răsuflă uşurat profesorul. De asta m-ai chemat?
— Priveşte-o şi tu prin telescop şi pe urmă verifică-i tipul cu ajutorul spectrografului. Vezi dacă nu merită oboseala! De multe ori mi-ai vorbit despre ea.
Arthur se aşeză în fața ecranului telescopului şi începu să-l potrivească mai bine. Deodată zise mirat:
— Ce stea e asta? Nu cumva?...
— Ei, care? întrebă Giulio zîmbind cu înțeles.
Arthur privi şi cu ajutorul spectrografului. Cînd ajunse să priceapă despre ce e vorba sări de pe scaun şi spuse:
— Să frînăm, Giulio. Merită să studiem această faimoasă stea.
— De asta te-am şi chemat, răspunse asistentul satisfăcut. Eu am constatat că ne-am apropiat de ea abia acum un sfert de ceas. Verificînd, cu ajutorul hărții cereşti, poziția noastră în spațiu m-am trezit cu indicatorul de poziție prin apropierea stelei. Nostim, nu?
— Nu mă aşteptam totuşi la acest eveniment. Eu plec să-i anunț pe ceilalți... Am uitat să te întreb: cît mai avem pînă la ea?
— Dacă am zbura cu viteza de acum, am ajunge în mai puțin de 25 de minute.
— N-ar avea sens s-o facem, spuse Arthur. Mai bine să ne reducem din nou viteza la valoarea de regim. E mai sănătos. Aşa se pot efectua mai uşor observațiile, şi în plus sîntem scutiți de grija evitării în grabă a unor obstacole neprevăzute. Plec. Începe frînarea şi introdu în maşini un program de zbor, astfel ca mîine, cînd ne sculăm, astronava să meargă pe un cerc în jurul stelei, la o distanță de 300 miliarde km. Pe urmă vino şi tu la masă.
Ieşiră amîndoi. Arthur îşi continuă drumul spre cabina-sufragerie, iar Giulio se îndreptă spre sala de navigație.
Ajuns în fața tabloului de comandă, privi o clipă vitezometrul. Părea că-l ceartă pentru tot ce se întîmplase pe astronavă. De fapt, ce vină avea acest aparat neînsuflețit? O clipă îi trecu peste față un nor. Se reculese cu un oftat şi se aşeză pe scaunul de comandă. Scoase astronava din comanda automată şi-i schimbă programul de zbor. Apoi puse în funcțiune motoarele nucleare de frînare.
Trecuseră aproape 10 minute de cînd motoarele de frînare intraseră în funcțiune. Deodată, indicatorul vitezometrului se deplasă cu o diviziune întreagă spre cifre mai mici. Viteza scăzuse cu 500 km. Frînarea efectivă începuse.
Lucrul lui Giulio era terminat. Mai verifică o dată funcționarea motoarelor. Mulțumit, se ridică şi se îndreptă spre uşă. Îl ajunsese foamea şi pe el.

*

Masa decurse ca de obicei, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Bob era foarte fericit că Arthur şi Giulio îşi reveniseră după „boala" care credea el că îi încercase. Era ferm convins că într-adevăr profesorul şi asistentul fuseseră bolnavi.

După cină, perechile de căsătoriți se retraseră în cabinele lor de dormit. Bob se trezi că a rămas numai cu Giulio. Nu-i era încă somn. Îl auzi pe asistent:

— Bob, nu ți-ar face plăcere să mai stăm puțin de vorbă și să ascultăm puțină muzică? Poate ne mai destindem nervii.

— Sînt complet de acord cu propunerea ta. Să mergem în sala de audiții, aprobă Bob bucuros.

Ajunși în cabina unde aveau loc audițiile muzicale, Giulio îl întrebă pe ziarist:

— Ce vrei să ascultăm?

— Știu și eu? făcu Bob. Să zicem că ar fi o cantonetă...

— Nu te superi dacă te rog să nu ascultăm genul ăsta acum?

Lui Bob nu-i venea să creadă cum era posibil ca lui Giulio să nu-i mai placă dulcile cantonete italiene?!

— Dacă nu vrei, nu mă supăr... Ai tu vreo preferință?

— Nu ai dori să ascultăm aria supravietuitorului din opera „Spre aștri"?

— Ce operă e asta? N-am auzit-o pînă acum.

— A fost compusă de un francez prin 1975. Critica vremii n-a fost de acord ca opera să fie jucată de vreun teatru. Abia prin 1983 am aflat ca „Scala" din Milano a montat-o pe scena ei și că opera s-a bucurat de un succes răsunător. Fiindcă sînt un îndrăgostit al genului, am cerut atunci să mi se trimită o imprimare. Vrei să ascultăm puțin?

— Mie-mi plac mai mult uverturile operelor.

— Bine. Vom pune uvertura.

Bob se tolăni într-un fotoliu, iar Giulio se ocupă de picup. Deodată răsunară în cabină acordurile maiestuoase ale uverturii.

Giulio își trase un alt fotoliu în fața lui Bob, așezîndu-se și el. Nu mai scoase nici unul un cuvînt tot timpul audiției. Ecoul ultimelor fraze muzicale se stinseseră și ele. Cei doi prieteni rămaseră un timp cu ochii închiși, prelungindu-și astfel clipele de desfătare; tîrziu de tot, Bob rupse primul tăcerea:

— A fost minunat! Mă simt acum tare bine. Muzica aceasta mi-a lăsat în suflet numai pace și înălțare. Aș vrea să nu mai ascultăm nimic acum... A fost prea frumos. Vrei? Hai mai bine să vorbim.

— Fie, cum zici. De fapt, ai dreptate. Și eu aș dori să-ți vorbesc. Tocmai de asta și venisem aci. Ora nu e prea înaintată. Ți-e somn?

— De loc.

— Aici, pe astronavă, putem face oricînd să fie noapte, zîmbi Giulio. Un timp liniștea se lăsă din nou între ei. Gîndurile fiecăruia rătăceau prin lumea tainelor ce-i împresurau...

20. MOTIVUL PLECĂRII

După mai multe clipe de tăcere, Bob deschise iarăși vorba:

— Giulio... știi la ce mă gîndeam?

— Dacă o să-mi spui...

— Mă întrebam ce fac pămîntenii la ora asta?

Întrebarea ziaristului avu asupra lui Giulio efectul unui trăsnet. O singură amintire îl copleşi. O furtună de gînduri şi imagini se dezlănţui în el pe neaşteptate. Ochii îi deveniră tulburi, iar buzele albe. Bob, speriat, strigă :

— Sfinte Bavon ! Ce-i cu tine, Giulio ? Ţi-e rău ?

— Nu... Nu mi-e rău, Bob.. Lasă-mă o clipă... Am să-mi revin îndată.

Ziaristul tăcu, privindu-l, dar nu se putu abţine :

— Nu te superi dacă-ţi pun o întrebare ?

— Spune.

Asistentul se mai calmase. Ochii lui îşi recăpătaseră limpezimea ; doar faţa răvăşită îi trăda emoţia prin care trecuse. Blestemată sensibilitate ! se gîndi el.

— Uite, Giulio, spuse Bob pe un ton mai timid, de cîte ori am adus vorba despre Pămînt sau plecare am observat că nici tu şi nici Arthur *nu vă simţiţi în apele voastre. Nu crezi că a sosit timpul să* aflu şi eu, de ce ?! Sau nu merit încă încrederea voastră ?! În zilele acestea mi-am refăcut aproape în întregime jurnalul. Încă nu ştiu ce să scriu asupra motivului plecării voastre. Şi de atunci n-a trecut numai o zi-două...

— Ai dreptate, răspunse asistentul uitîndu-se atent la Bob. Şi eu cred că a sosit vremea să afli adevărul. Dar te previn că nu-ţi va fi de loc uşor !

— Nu-mi pasă. Orice ar fi, vreau să aflu o dată pentru totdeauna de ce această astronavă a fost învăluită într-o taină desăvîrşită pînă la plecare. Ba, în ce mă priveşte, chiar şi după, deşi eu nu v-aş fi adus nici cel mai mic rău.

Asistentul îşi închise pentru o clipă ochii, încercînd să se concentreze mai bine. Bob trebuia lămurit, pus la curent cu absolut totul. Împărtăşea doar şi el aceeaşi primejdioasă aventură, ca şi ei.

— Am să-ţi spun totul, începu Giulio cu sinceritate.

— Asta şi aştept.

— Bine. Atunci... ascultă !

Bob îşi ciuli urechile. În sfîrşit, avea să afle şi el adevărul.

*

— Hotărîrea de a construi această astronavă, începu asistentul, *nu aparţine lui Arthur şi nici mie. Profesorul şi cu mine am fost* doar coordonatorii principali ai lucrărilor de construcţie. Cristina, ca inginer proiectant şi constructor, a fost un ajutor deosebit de *preţios pentru noi amîndoi. Ideea de a-l angaja pe Karl, în calitate* de medic astronaut, îi aparţine Cristinei. Ea o cunoştea pe Raymonde dinainte. În felul acesta aflase despre Karl că, deşi destul de tînăr, este unul dintre cei mai de seamă specialişti ai medicinii zborurilor intersiderale.

Arthur nu s-a opus angajării doctorului. Comisia consilierilor n-a avut nici ea de obiectat nimic. Tot cu ocazia asta, ne-am gîndit că ar fi bine s-o pregătim pe Raymonde în ramura chimiei sintezelor *organice, ea fiind chimistă. După cum ştii, astronava* dispune de un laborator automatizat pentru preparate chimice, de la cele mai simple medicamente pînă la cele mai complexe substanţe nutritive necesare organismului omenesc.

Raymonde a acceptat la început cu bucurie. Mai pe urmă am constatat că entuziasmul îi mai scăzuse, dar a rămas totuşi cu noi. Munca Raymondei se rezumă de fapt la a da aparatului formula chimică a preparatului dorit şi de a-l alimenta cu materiile prime necesare.

Nici pe Karl nu l-am uitat. In laboratorul medical de pe astronavă dispunem de zeci de aparate şi instrumente cu ajutorul cărora doctorul poate pune în mod cert diagnosticul oricărei tulburări din organismul uman. Aceleaşi aparate îi prescriu în principiu şi reţeta medicamentelor indicate. Cu un cuvînt, vezi că astronava este la înălţimea celor mai pretenţioase cerinţe. Pe tine te interesează însă latura ei istorică.

Giulio făcu o scurtă pauză. Ziaristul era numai ochi şi urechi. Asistentul reluă:

— Am ajuns la partea cea mai delicată din toată istoria acestei astronave. Iţi aminteşti că spre sfîrşitul celui de-al cincilea deceniu al secolului al XX-lea, Pămîntul ajunsese un cazan în fierbere, gata să facă explozie. Oamenii trăiau sub o tensiune îngrozitoare. Din clipă în clipă se aşteptau să izbucnească teribilul cataclism atomic. Isteria războiului nuclear, care cuprinsese pe imperialişti, ajunsese, după cum ştii, la culme. Spectrul unei distrugeri pe scară mondială, întreţinut de anumite cercuri, devenise obsedant.

In mijlocul acestor vremuri apocaliptice, profesorul şi cu mine am fost invitaţi, în secret, de nişte trustmeni, ale căror nume nu mai merită să le amintesc.

Ce ne-au spus aceştia? Că teribila clipă a izbucnirii unui grozav cataclism este aproape. „Nici cel mai sigur adăpost nu va fi scutit — spuneau ei — de efectul ucigător al teribilelor arme."

Ca nuclearist, eram silit să le dau dreptate în ceea ce priveşte efectul distrugător al radiaţiilor. Trăiam vremuri de mare cumpănă, cînd minţile noastre păreau a fi legate. Savanţi cu mult prestigiu şi plini de omenie, dar prinşi la carul acestor super-asasini ai istoriei, îşi pierduseră libertatea de a mai raţiona în mod logic, supunîndu-se şi ei glasurilor care, calomniind cu neruşinare, urlau peste tot că naţiunea este ameninţată de groaznica invazie a „roşilor".

De altfel, socot că şi tu-ţi aminteşti la fel de bine acele vremuri.

Bob aprobă doar din cap, nerăspunzînd nimic. Aştepta să afle şi mai departe lucrurile care abia acum îi deveneau limpezi.

— Potentaţii noştri, reluă Giulio, ne fluturau prin faţa ochilor, atît nouă, oamenilor de ştiinţă, cît şi poporului, argumentul îngrijorător, care astăzi mi se pare cea mai mare gogoriţă din univers, că popoarele socialiste se pregătesc într-o desăvîrşită taină să ne distrugă oraşele şi apoi să ne supună. Ce puteai face? Atunci credeam mai ales că, în domeniul astronauticei, ruşii spulberaseră pe neaşteptate visurile oricărei ţări la supremaţie, instalîndu-se dintr-o dată în fruntea celor mai avansate state. N-am înţeles niciodată cum au reuşit să facă lucrul acesta într-un timp atît de scurt. In timp ce noi construiserăm cîteva astronave minuscule, ei executau deja zboruri regulate pînă în lună şi înapoi.

Arthur şi cu mine ne minunam de avîntul Rusiei, dar ne era în acelaşi timp şi teamă. Ţesătura încîlcitei politici de atunci ne împuiase şi nouă capetele, fiind gata să acceptăm orice, dacă asta se făcea în numele apărării ţării noastre.

De aceea, după ce Arthur cîntări bine lucrurile, se declară pînă la urmă de acord cu cele ce ni se cerea. Lucrul nu era de loc simplu. Ne era dat să construim cea mai gigantică mașină pe care o visase vreun om pînă atunci. Sfîrșitul lucrării nu-l puteam prevedea de la început. Trebuia să executăm proiectul unei astronave care să depășească întru totul și cu totul ceea ce mintea omenească și forța omului reușiseră să realizeze vreodată. Foștii noștri stăpîni accentuaseră un lucru în mod deosebit: astronava să fie încăpătoare și aprovizionată pentru un zbor de mulți ani. Bănuiești motivul?

— Nu, răspunse intrigat ziaristul.

— Pentru ca să încapă în ea cît mai mulți vulturi de pradă, completă asistentul încruntîndu-se.

— Ce vrei să spui? făcu uimit Bob. Despre ce vulturi vorbești?

— Așteaptă o clipă și ai să înțelegi. Nouă ne surîdea ideea pe care ei înșiși ne-au oferit-o. In cazul unui cataclism nuclear, oricît ar fi fost el de pustiitor, o astronavă puternică, ce s-ar fi refugiat undeva în spațiul cosmic, ar fi constituit mijlocul cel mai comod de a evita urgia unei morți atomice. Pricepi?

— Aha! făcu Bob, bătîndu-se cu palma peste frunte. Asta voiau deci! Grozav!

— Nu era de loc grozav, prietene drag, răspunse asistentul, oarecum întristat. Totul trebuia să fie o mîrșăvie cumplită. Dar o să ajung și la asta. Ziceam că am acceptat proiectul astronavei. La dispoziție ni s-au pus sume fabuloase. Dispuneam de atîta bănet, cum mintea omului nu și-a putut imagina vreodată. Pînă atunci nu ne-am putut închipui că există oameni în ale căror buzunare să încapă atîtea sute de miliarde.

O comisie secretă de consilieri controla execuția lucrărilor. Pentru a nu se bănui nimic, piesele, bucată cu bucată, au fost executate în zeci de fabrici diferite. Asamblarea astronavei a fost făcută de o echipă de ingineri și tehnicieni, sub directa noastră supraveghere și îndrumare. Acestor oameni li se spunea că secretul astronavei trebuie păstrat ca lumina ochilor, deoarece marea noastră țară numai astfel va putea apărea din nou în fața lumii ca cea mai înaintată în domeniul astronavigației. Am uitat să-ți mai spun că astronava noastră a fost construită după proiectul unei nave fotonice.[1] Nu puteam bănui de la început puterea ei, dar nici altora nu ne grăbeam să le dăm speranțe în performanțe fantastice. Doar Arthur și cu mine speram totuși că astronava va fi în stare de lucruri mari.

Cu toate măsurile de precauție, pe o cale sau alta, secretul transpiră în afară și mulți aflaseră deja că se construiește această mașină extraordinară. Poate și tu ai aflat tot atunci, nu-i așa?

— Nu mi-a fost de loc ușor, răspunse Bob. Am alergat luni de zile pînă am putut să-mi ating scopul.

— Și chiar ți l-ai atins, spre nenorocul tău, adăugă Giulio zîmbind. Dacă ai fi ajuns la astronavă mai repede sau mai tîrziu de seara aceea, astăzi n-ai mai fi fost un ziarist rătăcitor prin cosmos. Ei, dar să reiau firul povestirii... Construcția se apropia cu pași repezi de faza finală. Era prin octombrie 1987, cînd în lumea întreagă

---

[1] Astronavă fotonică — o mașină de zbor cosmic, care folosește drept combustibil material nuclear, iar jetul de propulsie este constituit din fotoni (lumină). Viteza ei poate ajunge aproape de viteza luminii (N.A.).

se făceau pregătiri intense pentru sărbătorirea a trei decenii de la lansarea de către sovietici a primilor sateliți artificiali ai Pămîntului. Intr-o seară, profesorul mă vizită pe neașteptate. Era negru de supărare și foarte tras la față. Neliniștit, l-am întrebat ce s-a întîmplat. Nu-l mai văzusem niciodată astfel. Aveam să aflu îndată un fapt care ne-a răsturnat toate planurile. Arthur descoperise, nu știu în ce fel, motivul real al construcției astronavei: decolarea ei avea să coincidă cu declanșarea războiului termonuclear...

— Ei și? zise Bob nedumerit. Doar pentru asta a și fost construită?!

— Nu înțelegi? strigă asistentul necăjit. Noi trebuiam să fim părtașii unei evadări de pe Pămînt, cu nebunii care ei înșiși doreau să provoace pustiitorul măcel! Acum înțelegi? Ei înșiși, și nimeni alții, voiau să aprindă focul și apoi să-și ia tălpășița. Sperau ca în felul acesta, la reîntoarcere, să coboare pe Pămînt în chip de stăpini atotputernici, într-o lume pustiită de un război nimicitor...

Cînd am aflat acest lucru, mi-a venit să înnebunesc: nici nu mai știu ce i-am răspuns lui Arthur. Imi amintesc că l-am întrebat dacă n-ar fi mai bine să trecem în lagărul celălalt. Profesorul însă nici nu voia să audă. Sărmanul, era atît de îngrozit de posibilitatea provocării unui război.

— E groaznic tot ce mi-ai spus, îl întrerupse Bob. Un lucru mi se pare însă ciudat: iți închipui, într-adevăr, că rușii, care dețineau de atîta vreme supremația mondială în domeniul astronavigației, ar fi stat ei pînă atunci cu mîinile în sîn dacă ar fi avut de gînd să vă atace, așa cum presupuneați voi?

— Astăzi îmi dau și eu seama de acest lucru, dar atunci eram prea tulburat, prea apăsat de o responsabilitate, care aproape ne depășea puterile. Ceea ce știam atunci e că nu doream să fim asasini, nu puteam accepta să devenim noi aceia care să dezlegăm mîini criminale.

Ne-am zbătut, ne-am frămîntat o noapte întreagă. Se impunea o singură concluzie: nebunii nu trebuie să se salveze cu astronava, nu trebuie să ajungă în stăpînirea ei pentru a o folosi în scopuri criminale. Era clar că ori distrugem astronava, ceea ce însă nu ne convenea de loc, căci prea trudisem mult la ea, ori... Da, această ultimă soluție am ales-o în mod definitiv: hotărîsem să plecăm fără ei! Pe urmă aveam noi să decidem ce trebuie să facem. De ajuns, nu ne mai putea ajunge nimeni și nimic, cel puțin așa am crezut atunci. Așa că, hotărîrea o dată luată, nu ne mai rămînea decît să o ducem la îndeplinire.

Ne-am prefăcut că nu știm nimic și pregăteam astronava în tăcere. Numai cînd totul a fost gata de plecare, ne-am adunat în secret, cei cinci componenți ai echipajului nostru, și am hotărît ziua plecării. In momentul decolării, ne-am trezit cu Brown printre noi. Era prea tîrziu să-l mai scoatem din astronavă. La început am avut o bănuială, dar omul s-a purtat ca și cînd ar fi de partea noastră, și astfel l-am informat de scopul real al decolării. El crezuse că am întreprins doar un zbor de încercare. Apoi — după cum știi — nemernicul și-a dat arama pe față.

Fiecare membru al echipajului a fost pregătit minuțios pentru zbor. Astronava a fost echipată cu tot ce i-ar fi fost necesar pentru o viață de zeci de ani, în condițiile vitrege din cosmos. Diavolii se

îngrijiseră de toate, probabil pentru a se putea întoarce pe Pămînt numai atunci cînd ar fi dispărut cu desăvîrşire efectele ucigătoare ale exploziilor.

Acest lucru nu trebuia să se întîmple. In orice caz, planurile lor s-au risipit astfel ca fumul. In noaptea de 17 spre 18 iunie 1988, cînd spre ghinionul tău te aflai şi tu pe astronavă, aceasta a decolat, lăsînd pe cei ce sperau să aprindă Pămîntul cu buzele umflate şi buzunarele goale. Aşa s-a întîmplat, prietene! Nu ştiu dacă fuga noastră a însemnat ceva, dar nu puteam face mai mult decît am făcut!

Asistentul se opri aici. Ziaristul avea impresia că un bătrîn i-a spus o poveste cu balauri şi feţi-frumoşi. Intr-un tîrziu, se încumetă să spună:

— Sînt ulult, Giulio, de tot ce mi-ai povestit. Şi cînd mă gîndesc că şi eu scriam la gazetele lor! Cîte lucruri am înţeles abia astăzi! Scriam de curînd în jurnalul meu că oamenii ar putea trăi foarte fericiţi dacă ar căuta să-şi îndrepte descoperirile minţii lor numai spre înflorirea vieţii şi nu împotriva ei. Abia aici, pe astronavă, măcinat de spaimă şi nelinişte, am priceput în cele din urmă că, prin efortul lor unanim, oamenii ar putea învinge puterea unei naturi vrăjmaşe...

Asistentului i se făcu sete. Se ridică şi-şi turnă un pahar cu limonadă rece de la instalaţia specială din cabină! Apoi se întoarse, se aşeză din nou în fotoliu şi rămase o clipă gînditor. Deodată Bob îl întrebă:

— Nu pricep un lucru: cine trebuie să ne anunţe că ne putem întoarce?

— Un... prieten! Unul care a rămas acolo şi n-a putut să ne însoţească. Acum însă nu ştiu dacă ne va mai anunţa vreodată!

— Ce-ai spus? întrebă ziaristul stupefiat. De ce să nu ne mai cheme? Sau poate ai aflat că omenirea s-a stins într-un cataclism nuclear?!

— Nu, nu, asta nicidecum! Sînt convins că n-a mai avut loc nici un război nuclear. Şi asta nu numai pentru că noi am evadat cu astronava, lăsîndu-i pe criminalii aceia fără salvare. Astăzi am devenit mai lucid şi văd altfel lucrurile. Faptul că noi ne-am solidarizat, prin evadarea noastră, cu toţi oamenii cinstiţi şi dornici de pace o fi avut o importanţă oarecare, dar nu hotărîtoare. Ceea ce trebuie să fi triumfat este voinţa miliardelor de oameni simpli şi cinstiţi, care sînt sigur că nu au mai permis unui număr infim de descreieraţi să se mai joace cu focul. Cum or fi orînduit oamenii lucrurile acuma, nu ştim. Dar dacă acel prieten rămas acolo nu ne va mai chema, aceasta se datorează unui cu tot alt motiv.

Giulio se opri şi-l privi atent pe ziarist. Acesta, uimit şi neîncrezător, oarecum chiar înspăimîntat, aştepta explicaţia asistentului:

— Vezi, Bob, continuă acesta, am ajuns într-o situaţie pe care trebuie, în sfîrşit, s-o înţelegi şi tu...

Ziaristul presimţea că o să audă lucruri îngrozitoare. Intrebă, totuşi, destul de reţinut:

— Şi care e situaţia asta pe care eu n-o ştiu?

Intre ei se lăsă din nou tăcerea. Pe astronavă domnea o linişte de mormînt. Asistentul îşi privi ceasul, meditînd o clipă:

— A trecut de miezul nopţii, Bob. Vrei să mai stăm?

— Mi-ai promis că-mi vei spune adevărul în întregime, şi nu ciuntit. N-am să plec de aici pînă nu-l voi auzi, oricum ar fi el. Sper că nu-ţi vei retrage cuvîntul dat.

Asistentul cumpăni o clipă situaţia şi apoi se decise:

— Bine, prietene. Vrei să afli şi restul. N-am nimic de obiectat. N-ai vrea să continuăm, însă, în cabina de navigaţie?

— Pentru ce? întrebă ziaristul surprins.

— Din două motive. Cu ocazia asta am să mai verific zborul astronavei, iar pe de altă parte sînt lucruri pe care trebuie să le vezi cu propriii tăi ochi.

— Dacă aşa stă treaba, cu atît mai bine. Să mergem!

21. PARADOXALA LEGE

Ajunseră repede în cabina de navigaţie. De cum intră, asistentul îşi aruncă ochii pe ceasurile de control. Totul mergea strună. Privi şi vitezometrul: viteza scăzuse destul de mult. Frînarea însă nu încetase de tot.

Mulţumit de rezultat, il invită pe ziarist să se aşeze intr-un fotoliu. Apoi luă şi el loc in faţa lui Bob.

— Aştept! spuse acesta nerăbdător.

— Te grăbeşti! i-o întoarse asistentul. Nu uita, te-am prevenit încă de la început că ai să auzi lucruri ce te vor face să nu te simţi prea bine.

Ziaristul înţelese că-l aşteaptă o veste neplăcută. Totuşi răspunse:

— Nu-i nimic. Capul n-o să mi-l spargi.

— Capul nu, dar, in sfîrşit, să nu pierdem vremea!

Asistentul îşi potrivi corpul mai bine şi se lăsă pe spate rezemîndu-se de speteaza moale:

— M-ai întrebat, nedumerit, începu el, de ce Pămîntul s-ar putea să nu ne mai cheme. Asta are legătură cu o frază din povestirea mea de mai înainte. Iţi spuneam atunci că, după decolarea astronavei, credeam că aproape nici o forţă creată de mintea omenească n-ar mai fi putut să ne ajungă. Ai observat, deci, că n-am spus în mod categoric „nici o forţă omenească", ci mi-am exprimat o rezervă.

— Ei, şi ce-i cu asta?! replică el tot atît de nedumerit.

— Ai să vezi îndată că de fapt asta e totul! Dar să nu te sperii degeaba. Şi de astă dată îţi spun că am să las explicaţia pentru la urmă.

— Mă exasperezi! Ce naiba? Crezi că sînt un papă-lapte fricos?... Sfinte Bavon! N-am mai văzut una ca asta!...

— Tare mi-e teamă că ai să-ţi pierzi foarte curind acest curaj lăudabil, răspunse asistentul, în timp ce-i flutura pe buze un surîs misterios. Totuşi, continuă el, te rog să-mi dai voie să încep cu altceva. Voi ajunge exact unde trebuie. Eşti de acord?

— Dacă nu te pot convinge să faci cum doresc, fie! bombăni supărat ziaristul.

— Consider că ai acceptat. Bun. Atunci voi începe printr-o amintire de pe astronavă. Mai ţii minte cînd m-ai întrebat cît a trecut de cînd am plecat?

— Desigur. Țin foarte bine minte.

— Îți mai amintești cit am spus atunci că a trecut?

— Nu mi-ați spus nimic precis, nici tu, nici Arthur. Iar eu, ca să nu vă mai bat la cap, am renunțat să vă mai întreb. Dacă ai de gînd să-mi spui acum, mi-ai face o mare plăcere.

— Ai s-o auzi și pe asta, dar ceva mai încolo, răspunse asistentul. Te-am întrebat, numai ca să-ți arăt că n-am uitat. Mîine, fii sigur că vei pune în fruntea noului tău jurnal data precisă.

— M-am necăjit grozav cind am început jurnalul cel vechi, acela pe care mi l-a furat cosmosul. Aveam atunci impresia că sint un condamnat la moarte. E tare neplăcut să nu mai știi nici ziua pe care o trăiești...

Asistentul zimbi cu înțelegere. După asta, întrebă ca din senin:

— Dragă Bob, ai auzit vreodată de așa-numitul efect al vitezelor foarte mari?

— Ce *mai* e *și asta*? Habar n-am de *asemenea* efecte...

— *Uite*, Bob, vreau atunci să te întreb dacă știi după ce criterii măsurăm noi viteza astronavei?

— Păi... știu eu?! Zău că nu m-am gindit. Dacă am fi pe Pămînt aș spune că după stilpii de telegraf sau după un alt punct fix. Dar aici, în hăul ăsta?! Intr-adevăr, după ce criterii o măsurați?

— Deci un lucru îți este clar: pentru a măsura o viteză, adică pentru a putea spune că te miști, trebuie să-ți alegi un punct fix. Dar știi că in univers nu există nici un punct fix. Pămîntul se învîrtește în jurul Soarelui, acesta are și el mișcarea lui; planetele și stelele își au mișcările lor. Ce ne facem atunci? Ce punct fix ne alegem pentru a măsura viteza?

Ziaristul ridică din umeri:

— Intrebarea mă depășește. Habar n-am!

— Atunci să-ți spun eu. Ca puncte fixe, la început, omul și-a ales chiar lucrurile de pe scoarța Pămîntului, căci n-avea nevoie de mai mult. Pentru el n-avea nici o importanță faptul că Pămîntul se rotește în jurul Soarelui cu o viteză de 30 km/s. La drept vorbind, nici nu bănuia că există o astfel de mișcare, deoarece nici n-o simțea. Mai tîrziu, cînd știința a luat avint, omul a avut nevoie de alte puncte fixe, pentru a putea determina și chiar prezice poziția Pămîntului față de Soare sau față de alte stele. Pentru asta și-a ales drept puncte de reper niște stele mai îndepărtate, care apar ochiului pămintean ca și cum nu s-ar mișca. Asta desigur că este o simplă iluzie, după cum bine știi acum. Pentru astronavă, acum vezi și tu că Pămîntul a devenit o stea pe care dacă o privim prin telescop ne apare nemișcată, deși știm sigur că nu este așa. Depărtarea ne induce în eroare. Eroarea asta însă nu este esențială în *anumite cazuri.*

— Și *atunci, pentru* a *măsura* viteza astronavei, întrebă ziaristul, ce stea ați ales?

— Am ales chiar planeta Pămînt.

— Pămîntul?! Dar nu se mai vede!

— Asta nu importă. Ceasurile noastre de bord măsoară în continuare viteza față de Pămînt, deoarece ele au fost proiectate in acest scop. După cum vezi, e vorba de o viteză relativă. Dacă am măsura viteza astronavei față de alte stele am obține alte valori. Dar pe noi ne interesează numai viteza față de Pămînt.

— Dar n-avem aceeaşi viteză faţă de toate stelele?
— Ai să afli îndată. Inchipuie-ţi că doi alergători pornesc din acelaşi punct. Unul însă aleargă mai repede decît celălalt. Te întreb deci: viteza celui care aleargă mai iute va fi aceeaşi şi faţă de-al doilea alergător, ca şi faţă de punctul fix de plecare?
— Bineînţeles că nu!
— De ce?
— Fiindcă şi al doilea aleargă...
— Şi atunci?
— Ei, şi atunci, deşi primul se îndepărtează treptat de-al doilea, avînd viteza mai mare, îndepărtarea se va face mai încet faţă de acesta decît faţă de punctul de plecare, deoarece şi al doilea aleargă în urma celuilalt.
— Exact. Ai judecat corect. Acum să revenim la astronavă. Ea îşi măsoară viteza faţă de Pămînt. Acesta are şi el o anumită viteză în spaţiu. Dar te întreb iar: toate stelele au aceeaşi viteză de mişcare?
— Cred că nu.
— Nu au. Şi atunci?
— Ei, da! Am înţeles acum. Cum o să mai aibă astronava aceeaşi viteză ?! Am spus o prostie! Din moment ce o comparăm cu diverşi „alergători" cosmici, e şi normal să găsim viteze diferite.
— Pînă acum a mers bine. Vreau să te întreb altceva. Care crezi că ar putea fi viteza cea mai mare pe care un corp din univers ar fi în stare să o atingă, măsurînd-o faţă de un alt corp?
— Ce intrebare! Dacă un vehicul va fi accelerat mereu, atunci va putea atinge orice viteză, oricît de mare.
— Chiar oricît de mare? il cercetă amuzat asistentul.
— Mai e vreo îndoială ?! De vreme ce în cosmos lipseşte orice urmă de aer, frecarea va fi inexistentă, şi viteza va putea creşte nelimitat.
— De astă dată n-ai nimerit-o, Bob! făcu asistentul rîzînd. Adevărul e că şi viteza are o limită în univers.
— O limită?
— Da, Bob. Are o limită, un prag superior.
Giulio deveni din nou serios. Dar ziaristul era neîncrezător:
— Şi care-i limita asta?
— E viteza luminii!
— Viteza luminii? Ah! Aşa e! Parcă am mai auzit eu cîndva că lumina are viteza cea mai mare din univers.
— Aşa e, Bob. Viteza luminii este cea mai mare viteză din tot universul. Cred că ştii cît de mare este: în spaţiul cosmic lumina aleargă cu o viteză de 300.000 km/s.
— Acum îmi amintesc de toate astea. Dar pentru lumină mi se pare totuşi o viteză destul de mică!
— Nu-i de loc mică, dragul meu. Gîndeşte-te că cel mai rapid avion-rachetă pilotat de om nu atinsese pe Pămînt, înainte de plecarea noastră, mai mult de 8,6 km/s. Din cîte ştiu eu doar una dintre astronavele fotonice ale sovieticilor mai ajunsese să zboare cu peste 150.000 km/s. De altfel, nu-i exclus ca ei să fi ajuns la rezultate şi mai teribile.
— Dar astronava noastră?
— Ei, cu ea e altceva. Noi am fost siliţi să împingem la exces

accelerarea; în felul acesta ne-am convins de extraordinarele posibilități ale rachetelor fotonice![1]

— Și de ce ai spus că numai în vidul cosmic lumina are viteza maximă?

— Fiindcă în aer sau în apă sau în orice alt gaz și lichid — și chiar în solidele transparente — lumina are o viteză ceva mai mică. Undele de lumină sînt oarecum frînate în mediile materiale.

— Bine, răspunse ziaristul convins. Dar față de cine are lumina această viteză?

— Față de orice corp.

— Mă îmbeți cu apă rece! Adineauri m-ai convins că o navă are viteze diferite, dacă pentru măsurarea vitezei sale alegem stele diferite. Asta o cred, fiindcă stelele se mișcă în mod deosebit unele de altele. Dar acum îmi spui că lumina are aceeași viteză, indiferent față de cine o măsurăm!

— Dragă prietene, nu e chiar atît de ușor să pricepi dintr-o dată o lege a naturii. Cu toate astea, chiar dacă mintea noastră refuză la început să creadă că viteza luminii este neschimbată, indiferent față de ce punct din univers o măsurăm, pînă în cele din urmă, sîntem siliți să acceptăm acest adevăr. Nu putem impune universului legile pe care le-am considera noi acceptabile pentru înțelegerea noastră. Dovezile științei ne obligă să trecem peste obișnuință și să acceptăm uneori chiar și ceea ce ni se pare imposibil. Simplele păreri sînt adesea iluzii deșarte. Viteza luminii rămîne, orice am spune noi, cea mai mare viteză din univers, și în același timp, neschimbată față de orice punct am măsura-o. Nici un alt vehicul din tot universul nu va fi în stare să întreacă lumina.

Ziaristul era copleșit de cele auzite. Prin minte însă îi trecu un gînd care îl făcu să întrebe:

— Ascultă, Giulio. Sînt foarte frumoase toate cîte mi le-ai spus și îmi pare rău că n-am avut ocazia mai devreme să aflu despre ele. Dar... de ce mi le-ai spus?

Asistentul rămase puțin pe gînduri. Partea mai grea a explicațiilor venea abia acum.

— Vezi, Bob, se hotărî Giulio, cu cît o astronavă se mișcă mai repede, la viteze tot mai mari, cu atît viața oamenilor din ea, în comparație cu a celor rămași pe Pămînt, se scurge mai încet.

— Ce-ai spus? întrebă ziaristul uluit. Cum vine asta?! Adică, dacă eu aș zbura cu o viteză foarte mare, atunci am să îmbătrînesc mai încet? Nemaipomenit! Înseamnă că zburînd cu viteza luminii n-am să mai mor niciodată! Ar fi extraordinar!

— Ar fi, Bob! Cu o condiție, zîmbi asistentul: să poți atinge viteza luminii! Natura însă interzice aceasta. A aranjat lucrurile în așa fel, încît pentru ca un corp să atingă viteza luminii ar trebui *să fie accelerat de o forță infinit de mare. O astfel de forță este* imposibil de realizat, căci infinitul nu se poate realiza în natură. Nu numai acum, dar niciodată omul nu va putea avea la dispoziția sa o forță nemărginită. Mintea omului are un hotar istoric. Ea nu va putea nicicînd să făurească o mașină care să genereze o forță in-

[1] Giulio se referă la faptul că rachetele fotonice, adică acelea în care drept jet de accelerare se folosește... *lumina* (fotonii), pot atinge viteze apropiate de viteza luminii. (N.A.).

finită. Omul va dispune de forțe tot mai mari, pe măsură ce știința se dezvoltă, dar niciodată nu va putea să realizeze o forță nesfîrșit de mare. Atingerea nemuririi omului printr-un zbor cu viteza luminii este un fapt ce contrazice legile naturii, deci nu se poate realiza!

— Ce păcat, oftă ziaristul. Ar fi fost admirabil ca omul să poată smulge întregul glob pămîntesc de pe orbita lui și, cu ajutorul unei mașini infinit de puternice, să pornească o călătorie prin univers și să atingă viteza luminii. Atunci ar fi fost realizată nemurirea!...

Asistentul rîse cu poftă de ideea năstrușnică ce-i trecuse prin minte lui Bob. Acesta însă sări deodată:

— Giulio!... Păi dacă noi am zbura cu o viteză foarte mare, nu ni s-ar aplica și nouă legea?

— Nu putem face excepție!

— Sfinte Bavon! Am îmbătrîni deci mai încet!

— Fără îndoială, cel puțin față de Pămînt!

— Păi, eu încă nu simt nici o schimbare în organism, deși zburăm cu viteza asta fantastică! Parcă aș fi tot pe Pămînt.

— Nici n-ai să simți vreodată că trăiești mai încet decît pămîntenii. Efectul zborului asupra vieții tale l-ai observa numai întorcîndu-te de unde ai plecat.

— Tare curios! Și ce-aș observa la întoarcere? Ce voi găsi pe Pămînt după ce voi fi zburat un timp cu o viteză foarte mare?

22. PASĂREA MĂIASTRĂ

Asistentul se gîndi puțin cum să răspundă. Era momentul cel mai critic. Îi veni în minte o idee salvatoare:

— Dragă Bob, am să-ți spun mai întîi o mică poveste. O legendă străveche. Vrei?

— Are vreo legătură cu cele discutate?

— Intr-un fel, da!

— Atunci te ascult.

— Se povestește că un tînăr păstor din vremuri străvechi, începu Giulio, se gîndea adesea ce-ar face dacă ar fi silit să nu mai moară niciodată. Se temea că s-ar plictisi grozav într-o astfel de viață fără de sfîrșit. Legenda spune că, într-o zi, păstorul plecă de la stînă și se rătăci într-o pădure seculară. Deodată, în mijlocul codrului, auzi cîntînd o pasăre. Cînta atît de frumos, încît fu vrăjit de cîntecul ei. Atunci se apropie de copacul printre crengile căruia se lăsase pasărea aceea cu glas fermecător. Cînd omul se opri la tulpina copacului, pasărea zbură înspre un alt copac. Se luă atunci după ea. Cîntînd neîncetat, pasărea zbura din copac în copac, afundîndu-se tot mai adînc în inima codrului. Fermecat de cîntecul păsării, păstorul se ținu mereu în urma ei.

Deodată, măiastra cîntăreață dispăru și o dată cu ea și cîntecul acela divin. Tînărului îi păru foarte rău că pasărea pierise fără să

mai reapară. Mîhnit, merse înapoi pe unde credea el că venise. Cu multă greutate nimeri drumul şi ajunse din nou în faţa vechii stîni.

De cum sosi observă el că unele lucruri sînt schimbate. Totuşi intră în stînă, unde un tînăr păstor îl întîmpină şi-l întrebă ce doreşte şi pe cine caută. Mirat, şi în acelaşi timp neliniştit, întrebă, la rîndul său, de cîteva nume ale păstorilor pe care îi cunoştea. Tînărul însă ridică din umeri şi îi răspunse că nu cunoaşte pe nici unul dintre cei numiţi. Îi spuse să aştepte pînă o veni baciul stînii: poate el ştia ceva.

Auzind de cine întreabă oaspele, baciul rămase uluit. Cunoştea *numele acelea, fiindcă ştia bine istoria acelor locuri. Dar cei pe* care păstorul afirma că îi cunoştea bine şi că ar fi pe acolo muriseră de peste un secol! Povestea nu spune ce s-a mai întîmplat.

— E o poveste foarte interesantă! zise ziaristul impresionat de sensul legendei. Dar nu văd legătura cu noi!

— M-ai întrebat ce ai găsi la întoarcere dacă în prealabil ai fi zburat un timp cu o viteză foarte mare. Legenda dinainte nu s-a întîmplat niciodată pe Pămînt. S-a născut în mintea cuiva care dorea, pesemne, să trăiască mult mai mult decît cei 80 sau 90 de ani cît ţine o viaţă de om. Am să-ţi pun acum o întrebare. Ce ai *spune dacă la întoarcerea astronavei* pe *Pămînt te-ai găsi în situa*ţia păstorului din poveste?

— Glumeşti, rîse Bob. Doar n-or fi murit toţi contemporanii noştri, nu s-o fi stins o generaţie întreagă, în decursul celor cîteva luni de cînd am plecat?!

— Mi se pare că ai uitat ce spuneam despre efectul marilor viteze?!

— Ba n-am uitat de loc! Dar nu cred că am zburat cu o astfel de viteză, încît în timpul care s-a scurs pe astronavă, pe Pămînt să fi trecut zeci de ani!

— Şi dacă, totuşi, am zburat şi au trecut zeci de ani?

— Ha, ha, ha! rîse cu mare poftă ziaristul. Acum văd că te ţii de glume.

— Dragă Bob, am să-ţi mai spun ceva. Tu afirmi că pe astronavă s-au scurs doar cîteva luni. Asta este exact. Sînt însă luni proprii astronavei, arătate de calendarul nostru, pe care nu-l simţim că s-a schimbat faţă de cel de pe Pămînt. Totuşi am să-ţi arăt acum data exactă de pe Pămînt.

— Cum o să mi-o arăţi?

— Astronava dispune de un calendar automat, care ţine evidenţa timpului, nu al aceluia de pe astronavă, unde viaţa este influenţată de viteză, ci al celui terestru pe care oamenii îl citesc în calendarele lor, în acest moment.

Giulio se şi ridică şi îl chemă pe ziarist să-l urmeze. Apăsă apoi pe butonul de punere în funcţiune a calendarului automat. Ecranul aparatului se lumină şi în curînd apăru o dată scrisă.

— Ce citeşti pe ecran, Bob? întrebă asistentul.

Ziaristul se încruntă şi se apropie mai mult de aparat:

— 18 iunie 1988, orele 3 dimineaţa... Asta-i chiar data cînd a decolat astronava! se miră el.

(Continuare în nr. viitor)

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu



Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
eviigheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala!)



APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU